

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **M Š**, IČ: 18139736, sídlem Absolonova 1071, Brno, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Královehradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 4. 2020, č. j. 30 A 112/2018 - 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2018, č. j. KUKHK-21907/DS/2018/DV-2. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 5. 2018, č. j. MUDK-ODP/59190-2018/hrk 3223-2018, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání dvou přestupků podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupků (dále jen „zákon o silničním provozu“), a byla mu uložena pokuta ve výši 1500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Uvedených přestupků se stěžovatel dopustil tím, že porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť řidič jeho vozidla, jehož totožnost není známa:

- dne 17. 11. 2017 ve 22: 21 hod. na pozemní komunikaci v obci Kocbeře, silnici I/37 směr Jaroměř, okr. Trutnov, při řízení stěžovatelem provozovaného vozidla překročil nejvyšší

dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem naměřena rychlost jízdy 65 km/h (po odečtení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h činí nejnižší skutečná rychlost jízdy 62 km/h), čímž řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu;

- dne 17. 11. 2017 ve 22: 24 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnici I/37 směr Jaroměř, okr. Trutnov, při řízení stěžovatelem provozovaného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem naměřena rychlost jízdy 69 km/h (po odečtení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h činí nejnižší skutečná rychlost jízdy 66 km/h), čímž řidič porušil stejnou povinnost a dopustil se stejného přestupku jako v případě prvního přestupku.

[3] Před zahájením správního řízení správní orgán I. stupně vyzval stěžovatele podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k uhrazení určené částky v případě prvního přestupku ve výši 800 Kč a v případě druhého přestupku ve výši 1000 Kč. Vzhledem k tomu, že stěžovatel ani jednu z těchto částek nezaplatil, správní orgán I. stupně zahájil řízení o přestupcích a usnesením je spojil a vedl o nich společné řízení. Příkazem ze dne 16. 3. 2018, č. j. MUDK-ODP/31919-2018/hrk 3223-2018, stěžovatele uznal vinným z výše specifikovaných přestupků a uložil mu pokutu ve výši 1500 Kč. Stěžovatel proti příkazu podal odpor, v němž uvedl pouze, že směřuje do výrokové části příkazu v plném rozsahu. Správní orgán I. stupně následně vydal výše citované rozhodnutí ze dne 18. 5. 2018, proti němuž podal stěžovatel odvolání, u kterého uvedl pouze, že napadá rozhodnutí v plném rozsahu, aniž by specifikoval odvolací důvody. Žalovaný poté vydal výše citované rozhodnutí ze dne 9. 8. 2018, kterým stěžovatelovo odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[4] Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u krajského soudu. Namítal, že nebyly spáchány dva přestupky, nýbrž jeden přestupek trvajících; že při stanovení určené částky nebylo přihlédnuto k závažnosti přestupku, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy a že nebylo ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně dostatečně specifikováno místo spáchání přestupku. Stěžovatel sice formuloval více námitek, nicméně pro účely posouzení kasační stížnosti je jejich rekapitulace nadbytečná (stěžovatel jejich vypořádání krajským soudem nenapadá).

[5] Krajský soud k první ze stěžovatelových námitek uvedl, že v případě přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu zásadně nepřichází v úvahu, aby se jednalo o přestupek trvalý. Tento přestupek totiž spočívá v nezajištění dodržování povinností řidiče a pravidel silničního provozu při provozování vozidla; přitom je třeba přihlédnout k tomu, že § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu zakotvuje povinnost vést společné řízení o více přestupcích podle § 125f téhož zákona. Pokud by však bylo porušení povinnosti zajistit dodržování povinností řidiče a pravidel silničního provozu trvajícím deliktem, možnost vést společné řízení o více takových přestupcích by zcela postrádala smysl. Záměr řidiče jet „rychlé“ a „rychleji po celou cestu“ nelze přičítat provozovateli vozidla.

[6] Co se týče určené částky, krajský soud konstatoval, že výzva k jejímu zaplacení nestanovila povinnost ji zaplatit, pouze mu tuto možnost poskytla, čímž se mohl vyhnout přestupkovému řízení. Bylo pouze na něm, zda tuto možnost využije. Nadto zákon poskytuje správnímu orgánu určitou míru správního uvážení, která je ze soudního přezkumu v zásadě vyloučena. Na správní orgány nelze klást přemrštěné požadavky co do podrobnosti jejich

pokračování

odůvodnění ukládaných sankcí, je-li její výše bagatelní, natož pak k odůvodnění určené částky ve výzvě, která samotnému správnímu řízení předchází. Stěžovatel navíc na výzvu k zaplacení určené částky nijak nereagoval.

[7] Ani námitku, že nebylo dostatečně určeno místo spáchání prvního z uvedených přestupků, krajský soud nepovažoval za důvodnou. Správní orgán I. stupně uvedl pouze, že k přestupkovému jednání došlo „v obci Kocbeře, silnice I/37, směr Jaroměř“. V daném případě se jednalo o úsekové měření, při kterém se neměří okamžitá rychlost jedoucího vozidla, nýbrž průměrná rychlost v určitém úseku. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku je relevantní, zda se měřený úsek, ve kterém probíhá úsekové měření rychlosti, nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. O tom však v daném případě nebylo pochyb.

[8] Měření rychlosti proběhlo podle názoru krajského soudu taktéž v souladu se zákonem. V převážné míře v tomto ohledu odkázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, z něhož dovodil, že oba automatizované technické prostředky určené k měření rychlosti byly instalovány v souladu se zákonem a obecní policie, která jejich prostřednictvím rychlost měřila, byla v daném úseku oprávněna měření provádět.

[9] Krajský soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), zamítl.

III. Kasační stížnost

[10] Stěžovatel proti rozsudku krajského soudu brojí kasační stížností. Nesouhlasí s krajským soudem, že přestupek provozovatele vozidla spočívající v nezajištění dodržování povinností řidiče a pravidel silničního provozu při provozu vozidla nemůže být trvajícím deliktem. Pokud totiž řidič jede po dobu tří minut rychleji, než je povoleno, pak to znamená, že jeho prvotní jednání spočívající v překročení rychlosti trvá po celou dobu. Upozornil, že krajský soud při posouzení této otázky vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, kterou podle něj není možno aplikovat na posuzovanou věc, neboť se nevztahovala k přestupku provozovatele vozidla, nýbrž ke správnímu deliktu provozovatele vozidla.

[11] Dále stěžovatel namítá, že pro výši určené částky zákon stanoví dvě kritéria: (i) určená částka nesmí být vyšší, než jakou lze uložit příkazem na místě (naplnění tohoto kritéria nerozporuje), (ii) a je nutno přihlídnout k závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel silničního provozu. K druhému kritériu však správní orgán I. stupně nepřihlédl a soud ani netvrdí, že tomu tak bylo. Naopak ve správním řízení byla uložena pokuta na spodní hranici zákonné sazby, neboť nebyly shledány žádné přitěžující okolnosti. Určená částka je přitom stanovena v nejvyšší možné výši. Správní úvaha, kterou byla určená částka stanovena, tak vykazuje znaky libovůle a krajský soud měl napadené rozhodnutí pro toto pochybení zrušit.

[12] Stěžovatel dále namítá, že specifikace místa spáchání prvního přestupku v rozhodnutí správního orgánu I. stupně není dostatečná. Přesné uvedení místa spáchání přestupku je podstatné z hlediska zodpovězení otázky, zda k jeho spáchání došlo v obci, neboť podle zákona je obcí jen zastavěné území. Není možno přezkoumat, zda bylo území v místě měření zastavěno, když ani není toto místo dostatečně specifikováno. Krajský soud nevysvětlil, proč se odklonil od výkladu učiněného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 - 28, v němž bylo jako neurčité shledáno vymezení místa „na ulici Vídeňská v Pohořelících“, a to na základě toho, že tato ulice je dlouhá a vede od centra obce na její okraj. V posuzovaném případě silnice I/37 prochází celou obcí Kocbeře.

[13] Dle stěžovatele též rychlost byla změřena v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, neboť obecní policie je oprávněna měřit rychlost pouze v místě určeném Policií České republiky. Ve správním spise je založen takový souhlas Policie České republiky, nicméně vztahuje se jen k určitým úsekům některých silnic. Z ničeho není patrné, že k měření stěžovatelovy rychlosti došlo právě v místě, kde tento souhlas platil.

[14] Závěrem stěžovatel a jeho zástupce vyjádřili nesouhlas s „*vyvěšením jejich osobních údajů na celosvětovou komunikační síť internet*“. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a žalovanému stanovil povinnost uhradit náklady řízení.

[15] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Stěžovatel v první řadě namítal, že mělo být překročení nejvyšší povolené rychlosti posouzeno jako trvající delikt. V rozsudku ze dne 14. 6. 2019, č. j. 6 As 379/2018 - 40, Nejvyšší správní soud posuzoval obdobnou situaci, při které dva přestupky spočívající v překročení rychlosti, za které odpovídal provozovatel motorového vozidla, byly spáchány v rozmezí tří minut podobně jako v nyní souzené věci. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl následující:

„Nejvyšší správní soud má s ohledem na definici pokračování v trestném činu, z níž je dovozována definice pokračování ve správním deliktu či přestupku (srov. nyní platné ustanovení § 7 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich) za to, že dle tehdejší terminologie tzv. jiný správní delikt provozovatele motorového vozidla spáchaný skutky popsány ve výroku prvostupňového rozhodnutí by za daných skutkových okolností nemohl být pokračujícím deliktem, neboť z pouhé mnohosti skutků a případné blízké časové souvislosti nelze dovozovat naplnění všech znaků pokračujícího správního deliktu, a to konkrétně jednotného záměru. Pokud totiž platí zásada, že závěry teorie trestního práva se aplikují na správní trestání v případě mlčení zákonodárce analogicky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67), nelze znaky pokračování trestného činu při jejich analogické aplikaci v oblasti správního trestání upravovat, resp. je vypouštět, jak fakticky požaduje stěžovatel. Stěžovatel v tomto směru v průběhu správního řízení ničeho nenamítal a neuváděl, přičemž z obsahu správního spisu rovněž jakkoli nevyplývá, že by stěžovatel měl jednotný záměr vést jednotlivé dílčí útoky k naplnění skutkové podstaty téhož správního deliktu, tedy že by se stejným záměrem porušoval svou povinnost zabránit, aby konkrétní řidiči porušovali zákon o silničním provozu, resp. že by je přímo k takovému protiprávnímu jednání naváděl.

Záměry skutečného řidiče (či řidičů), který v projednávané věci jel ‚rychle‘, jsou irelevantní, neboť stěžovatel nebyl trestán jako řidič předmětného vozidla, který by jel ‚rychle‘ (zde by přicházelo v úvahu zkoumat jeho záměry, jak dovozuje v kasační stížnosti), ale jako provozovatel motorového vozidla, který nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Záměry třetí osoby (řidiče motorového vozidla) nelze

pokračování

s ohledem na zásadu individuální odpovědnosti přičítat při posuzování naplnění znaků pokračování třetí osobě (stěžovateli), vystupující v pozici provozovatele motorového vozidla. Nejvyšší správní soud tedy má za to, že znaky skutkové podstaty pokračování správního deliktu je nutné vztahovat ke jeho pachateli, nikoli ke třetí osobě. Nejvyšší správní soud sice nevylučuje, že stěžovatel byl v projednávané věci zároveň i řidičem předmětného motorového vozidla, který jel v daných místech rychle, na základě této spekulace opírající se o jistou míru pravděpodobnosti však nelze z údajného faktického jednotného záměru řidiče vůči stěžovateli ničeho dovodovat, neboť jak Nejvyšší správní soud opakuje, stěžovatel nebyl trestán jako „řidič motorového vozidla za rychlou jízdu“, ale jako provozovatel motorového vozidla, který nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“

[19] Od uvedených závěrů, které lze plně vztáhnout na posuzovaný případ, Nejvyšší správní soud nemá důvod se odchýlit. Stěžovatel má pravdu, že se v citovaném rozsudku jednalo o správní delikt provozovatele motorového vozidla, nikoliv o přestupek provozovatele motorového vozidla. To ovšem nikterak nezasahuje do samotné skutkové podstaty přestupku (dříve správního deliktu), a je tak zřejmé, že závěry učiněné ve vztahu ke staré úpravě správního deliktu provozovatele motorového vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 budou zásadně použitelné i na přestupky provozovatele motorového vozidla v pozdějších zněních téhož zákona. Námitka trvajících deliktů je v nyní posuzovaném případě nedůvodná tím spíše, že stěžovateli byla uložena pokuta na spodní hranici zákonné sazby a správní orgán I. stupně nepovažoval spáchání více přestupků za přitěžující okolnost; ačkoliv byl tedy stěžovatel stíhán za dva přestupky, potrestán byl, jako by spáchal přestupek jediný. Stěžovatelova první námitka tedy není důvodná.

[20] Stěžovatel dále nesouhlasí s názorem krajského soudu, že výše určené částky byla stanovena v souladu se zákonem. Podle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu „[u]rčená částka se stanoví ve stejné výši jako pokuta, kterou lze uložit příkazem na místě. Při stanovení určené částky obecní úřad obce s rozšířenou působností přihlídně ke závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích.“ V daném případě není sporné, že určená částka byla stanovena ve výši, ve které bylo možno uložit pokutu příkazem na místě, soud se tedy zabýval pouze otázkou zohlednění závažnosti přestupkového jednání.

[21] Při výkladu citovaného ustanovení je v první řadě třeba přihlídnout k jeho účelu. Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 9. 2019, č. j. 5 As 341/2018 – 42, „[z]ákonná úprava této výzvy [podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu] není příliš detailní, ale je zřejmé, že jejím účelem je procesní ekonomie a možnost odložení věci ve prospěch stěžovatele, nemohou tedy být kladeny příliš vysoké nároky na její přesnost“. Ačkoliv se ve zmiňovaném rozsudku zdejší soud zabýval požadavky na přesnost specifikace skutku, je zřejmé, že k výzvě podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu je třeba přistupovat jako k institutu sledujícímu primárně účel snížení nákladů v souladu se zásadou hospodárnosti správního řízení. Je-li účelem výzvy předejít vzniku nadbytečných nákladů při případném správním řízení, jen stěží lze po správních orgánech požadovat, aby při jejím vydání detailně zvažily okolnosti přestupku stejně precizně, jak by byly povinny v případě řízení o přestupku. Současně je třeba přihlídnout k tomu, že výzva podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu není rozhodnutím správního orgánu, a nelze tak na ni klást stejné nároky jako na rozhodnutí. Jedná se o postup, jímž se ani správní řízení nezahajuje, naopak v případě zaplacení určené částky je věc odložena (§ 125h odst. 5 zákona o silničním provozu). Nelze tedy požadovat podrobné odůvodnění zvoleného postupu, jako by se jednalo o rozhodnutí; ostatně podle § 125h odst. 4 téhož zákona „[v]ýzva podle odstavce 1 musí obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7“, a je tak zřejmé, že ani zákon nepředvídá písemné odůvodnění výše určené částky.

[22] Z výše uvedeného je zřejmé, že ačkoliv zákon o silničním provozu při stanovení výše určené částky stanoví povinnost správních orgánů přihlédnout k závažnosti porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, toto posouzení nemusí být vzhledem k charakteru a nezávažnosti výzvy nikterak detailní a rovněž nemusí být zachyceno v textu výzvy. Tím pádem je prostor pro soudní přezkum značně omezen, neboť soud se může pouze domnívat, na základě jakých okolností považoval správní orgán přestupek za více či méně závažný. Domnívá-li se přestupce, že závažnost přestupku nebyla správně posouzena, může otázku závažnosti přestupkového jednání přednést ve správním řízení. Dostatečná ochrana jeho subjektivním veřejným právům je přestupci poskytnuta v soudním řízení při přezkoumání přiměřenosti uložené pokuty. Jen stěží si lze představit, že by jinak zcela bezvadné rozhodnutí o přestupku mohlo být nezákonné pouze v důsledku nesprávného použití správního uvážení při stanovení určené částky, tedy ještě před začátkem správního řízení. Pokud by měla úvaha správního orgánu co do výše určené částky podléhat podrobnému přezkumu, muselo by být její odůvodnění písemné a muselo by dosahovat takřka kvality odůvodnění výše pokuty – výzva by však v takovém případě ztrácela svůj smysl, neboť by se podstatně snížila její schopnost minimalizovat náklady řízení.

[23] V posuzovaném případě stěžovatel neprojevil snahu určenou částku zaplatit ani ohledně jejího zaplacení správní orgán I. stupně nekontaktoval. Námitka nesprávně stanovené výše určené částky se poprvé objevuje teprve v žalobě společně s mnoha dalšími námitkami, na jejichž základě stěžovatel dovozoval nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jediný teoreticky myslitelný dopad nesprávně stanovené výše určené částky do stěžovatelovy sféry spočívá v tom, že pokud by byla určená částka nižší, zaplatil by ji, a vyhnul se tak správnímu řízení. Taková eventualita je však zcela hypotetická a z ničeho nevyplývá, že pokud by byla určená částka stanovena nižší, stěžovatel by ji zaplatil; naopak z četnosti stěžovatelových žalobních námitek je zřejmé, že stěžovatel nesouhlasil s tím, že bylo postaveno najisto, že přestupek spáchal.

[24] Soud nemá možnost přezkoumat konkrétní úvahu správního orgánu I. stupně vedoucí ke stanovení určené částky ve výši 1 000 Kč [tedy maximální možné výši – srov. § 125c odst. 7 písm. b) zákona o silničním provozu], nicméně v daném případě není důvod se domnívat, že správní orgán při jejím stanovení vykročil ze zákonných mezí správního uvážení či toto uvážení zneužil. Jednalo se o posouzení, které nemuselo být tak komplexní a důsledné jako při následném rozhodnutí o přestupku, a je tedy zřejmé, že mohly být některé okolnosti vyhodnoceny jinak než v konečném rozhodnutí.

[25] Závažnost přestupkového jednání spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti lze bez detailního zkoumání všech potenciálně relevantních okolností, k čemuž dochází teprve ve správním řízení, posuzovat především podle míry překročení této rychlosti, neboť v obecné rovině lze konstatovat, že s rostoucí rychlostí se zvyšuje riziko a též potenciální následky dopravní nehody, a tím pádem se též zvyšuje míra ohrožení účastníků silničního provozu. Přestupkové jednání spočívalo v překročení nejvyšší povolené rychlosti o méně než 20 km/h [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu], překročení nejvyšší povolené rychlosti o 20 km/h a více již naplňuje znaky jiné skutkové podstaty [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu], u níž zákon stanoví přísnější postih. V případě druhého přestupku, u něhož byla určená částka stanovena v nejvyšší možné výši 1000 Kč, přitom rozdíl mezi zjištěnou nejnižší skutečnou rychlostí stěžovatelova vozidla (66 km/h) a maximálním překročením nejvyšší povolené rychlosti naplňujícím stejnou skutkovou podstatu (69 km/h) činila pouze možná odchylka automatizovaného měřicího prostředku – před jejím odečtením byla naměřená rychlost právě na této hranici mezi jednotlivými skutkovými podstatami. Za takové situace nelze stanovení určené částky v maximální možné výši považovat za zjevnou libovůli zneužívající správní uvážení, jak tvrdí stěžovatel. Lze tedy uzavřít, že ani tato námitka není důvodná.

pokračování

[26] Stěžovatel dále namítal, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není dostatečně specifikováno místo spáchání přestupku. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Zároveň je však třeba připomenout, že v rozsudku ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 As 44/2016 - 35, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtržené od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány.“*

[27] Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí specifikoval místo přestupku tak, že byl spáchán *„v obci Kocbeře, silnice I/37, směr Jaroměř“*. Jak již stěžovateli vysvětlil krajský soud, jeho přestupek byl zjištěn úsekovým měřením, a tedy nebyla změřena jeho okamžitá rychlost na určitém místě, nýbrž byla vypočtena jeho průměrná rychlost v měřeném úseku. Z povahy věci tak nelze určit přesné místo, kde nejvyšší povolenou rychlost překročil, je však postaveno najisto, že ji v daném úseku překročit musel. Vymezení místa spáchání přestupku je dostatečné; sice silnice I/37 vede přes celou obec, nicméně vzhledem k určení směru, na minutu přesnému uvedení času spáchání přestupku a zjevnosti umístění automatizovaných měřících prostředků včetně přehledné mapy ve správním spise je v podstatě vyloučeno, aby byl skutek, který byl stěžovateli kladen za vinu, zaměněn s jiným. Nelze přisvědčit ani stěžovateli argumentu, že byl omezen na možnosti obhajoby, neboť z rozhodnutí nebylo možné seznat, zda měření proběhlo v zastavěné části obce. Přímo v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je totiž uvedeno, že se měřený úsek nachází v zastavěném území obce Kocbeře; stěžovateli rovněž nic nebránilo seznámit se s podklady pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, resp. nahlédnout do spisu později, aby ověřil, zda se měřený úsek skutečně nachází v zastavěné části obce. Nadto vzhledem k tomu, že byl v řízení před správními orgány zcela pasivní, jeví se argument nemožnosti obhajoby jako účelový.

[28] Výše uvedené závěry nejsou v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 - 28, jak naznačuje stěžovatel. V citovaném případě Nejvyšší správní soud sice dospěl k závěru, že vymezení místa *„na ulici Vídeňská v Pohořelicích“* není dostatečně určité, rozhodné však bylo, že místo měření nebylo možno zjistit – žalovaný správní orgán uvedl, že byl přestupek zaznamenán jedním stacionárním radarem, tato informace však nebyla uvedena ve správním rozhodnutí ani jeho podkladech, a ani ze správního spisu tak nevyplývalo, kde stacionární radar v obci stojí. V nyní posuzovaném případě však o konkrétním úseku, kde k měření rychlosti došlo, není pochyb. Námitka tak není důvodná.

[29] Konečně k poslední námitce zpochybňující, že měření proběhlo v místě, kde k němu byla obecní policie oprávněna, Nejvyšší správní soud uvádí následující. Podle § 79a zákona o silničním provozu platí: *„Za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“* Jak správně upozornil již krajský soud, z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rovněž z podkladů pro rozhodnutí vyplývá, že měření proběhlo v místě, kde k tomu Policie České republiky dala souhlas.

[30] Na straně 6 rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že úsekové měření rychlosti proběhlo na základě veřejnoprávních smluv a souhlasu dopravního inspektorátu Policie České republiky ze dne 23. 12. 2016, č. j. KRPH- 962-226/Čj2016-051006. Uvedené veřejnoprávní smlouvy i souhlas dopravního inspektorátu Policie České republiky jsou založeny

ve spise. V souhlasu dopravního inspektorátu Policie České republiky je uvedeno, že se vztahuje na měření rychlosti dle vyznačených úseků. Nic nenasvědčuje tomu, že by umístění automatizovaných měřících prostředků neodpovídalo tomuto vymezení. Aby mohl být stěžovatel změřen těmito prostředky v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, musely by být umístěny v rozporu se souhlasem dopravního inspektorátu Policie České republiky a ostatními informacemi vyplývajícími ze spisu. Stěžovatel však netvrdí, ani neprokazuje, že byly automatizované měřící prostředky umístěny jinde, než podle polohy uvedené ve spisu, a Nejvyšší správní soud nemá důvod o jejich skutečném umístění pochybovat. Ani tato námitka tedy není důvodná.

[31] K nesouhlasu stěžovatele a jeho zástupce s vyvěšením jejich osobních údajů na internet Nejvyšší správní soud konstatuje, že se k němu v případě téhož zástupce již opakovaně vyjadřoval, např. přípisem předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7. Jak uvádí sám stěžovatel, nejedná se o kasační námitku. Způsob, jakým Nejvyšší správní soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani jeho zástupce. Jak zdejší soud mnohokrát uvedl, pokud „*se Mgr. Václav Voříšek cítí být ‚sekundárně viktimizován‘, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, či obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, atp.). Za této situace již není nutné danou skutečnost podrobněji rozebírat a zdejší soud odkazuje na výše uvedené písemnosti.

V. Závěr a náklady řízení

[32] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 16. března 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu